

ket adja, ahonnan vagyunk: az az Isten. A felszabadítás teológiája arra tanít, hogy ereszkedjünk le a saját nyomorunkhoz, hibáinkhoz és korlátainkhoz is, ahhoz, amit egyáltalán nem szeretünk magunkban. Hiszen ott is jelen van az Isten, és üzen nekünk valamit. Az életünknek ott is van értelme és értéke. Hogy az életnek önmagában véve van értéke, azt nem lehet bizonyítani, de lehet úgy dönteni, hogy elfogadom.

Egy költeményben azt olvastam, hogy „oszd szét mindenedet a szegényeknek”. Ez nagyon szép és igaz. Azt jelenti, hogy ha semmi sincs, még akkor is van értéke az életednek. Nem tudom, hogy miért, de van. Az ilyen nagy szavaktól én mégis megriadok. Sok embert látam, aki megpróbálta mindenét odaadni. Az apostolok is elhagyták a hálót, és mentek Jézussal. Aztán másnap megint hajóra szálltak, és megint a hálót vetették. Nekem fiatal koromban egy lelkipályatolon azt mondta egy atya: „Az a sok ígéret, hogy mindent odaadtok Istennek, és mindent szeretetből Istenért és az embertársaitokért tesztek, az nagykanállal, merőkanállal van mérve. De mindegyik embernek kiskanállal is kell enni.” Dél-Amerikában nagyon óvatos lettem, hogy a mindennapi életben ez hogyan mutatkozik meg.

Szegénységi fogadalmat tettem ugyan, de amikor Dél-Amerikában voltam és szegényekkel találkoztam, akkor azt mondtam, hogy máshogyan kellene nevezni ezt a fogadalmamat. Az ő szegénységük és az enyém nem ugyanaz. Mert ha nincs is semmi, nekem van kapcsolati rendszerem a fejemben, a családomban, a barátaim körében. A legszegényebbeknek viszont nincs kapcsolatrendszerük, amire támaszkodhatnak. Ha tehát minden vagyonomat odaadom is, tudom, hogyan tudok segíteni magamon. Az igazi szegény viszont nem tudja, hogyan segítsen saját magán. Ezért nem mondanám már senkinek, hogy „oszd szét mindenedet”. Azt mondanám, hogy legyél óvatos, és ha tudsz, ereszkedj le mindig ahhoz, akihez nagyon nehéz leereszkedni. Akkor majd találkozol Istennel, és valamit megtanít neked.

Tökéletes világot szeretnénk. Tökéletesek szeretnénk lenni, hibátlanok, ügyesek, sikeresek. De Isten olyan világot teremtett, amelyben nagyon sok idő, évmilliók kellettek ahhoz, hogy mi itt legyünk. Nem vesszük komolyan azt, hogy Isten egy fejlődésben levő világot teremtett, és teremti tovább. Ő azt mondja: most ez így van, de majd száz vagy ezer év múlva máshogy lesz. Akkor én már nem leszek itt, leg-

alábbis ebben a testi formában. Talán a lelkem itt lesz valamilyen formában – vagy forma nélkül. Mert a léleknek nincs formája.

Mondtam már, hogy az Atya és a Fiú mennyire fontos az istenképünkben, de a Szentlelket is komolyan kell vennünk! Ezt egy belga atya tanította nekem, aki Indiában élt. A Lélek mindenhol és mindenütt működik. Nemcsak az én katolikus egyházamban, hanem minden egyházban, vallásban és népben, sőt, még az állatokban, növényekben is. Isten Lelke az egész természetet átjárja. Habár a Lélek nem valamilyen dolog, ami átjár minket. Ő a nyitottság, a szabadság. Valami, ami felé törekszünk. De hogy hová törekszünk, hová megyünk, azt nem tudjuk, mert nem mi határozzuk meg. Ennek része vagyunk. A bizalom, hogy érdemes ebben a világban élni, akármilyen helyzetben vagyunk is, hogy érdemes küzdeni valamiért – számomra ez az Istenben való hit. Bízni abban, hogy mi ennek része vagyunk, és megvan mindnyájunknak a helye, senki sincs kizárva belőle. Mindnyájan egymáshoz tartozunk.

Mustó Péter

Oscar A. Romero érsek utolsó, befejezetlen prédikációja

1980. március 24-én

Céltalan dolog önmagunkat szeretni, az élet veszélyeitől óvakodni. A történelem veszélybe sodorja az embereket, és aki ki akar térni előlük, elveszíti az életét. Aki ellenben Krisztus iránti szeretetből mások szolgálatába áll, élni fog, ahogy a búzaszem, amely meghal, de csak látszólag. Ha nem hal meg, egyedül marad. Az aratás feltételezi a halált. Csak az hoz gyümölcsöt, ami feloldódik. Az evangélium arra tanít minket, hogy semmit sem használ az embernek, ha megnyeri a világot, de közben elveszíti önmagát. Ettől függetlenül, a jobb jövőbe vetett remény ellenére sem szabad abba hagynunk a fáradozást annak érdekében, hogy újjáalakítsuk ezt a Földet, amely az ember számára a halál utáni élet előfoka. Noha gondosan meg kell különböztetnünk Jézus Krisztus Országától az időbeli haladást, ezt nem szabad elhanyagolnunk, mivel szoros kapcsolatban áll Isten Országával.

Csírájában már jelen van a Földön az Ország, s amikor az Úr eljön, tökéletesen meg fog valósulni. Mi, keresztények ebből a reményből élünk. Tudjuk, hogy Isten megkíván és megáld minden, a társadalom megújításá-

ra irányuló fáradozást, különösen akkor, ha az a társadalom oly nagyon belebonyolódott az igazságtalanságba és a bűnbe, mint a miénk.

Kérlek titeket, kedves Testvérek és Nővérek, reménységgel, odaadással és önfeláldozással tartsátok mindezt szemetek előtt, és tegyétek meg, ami még lehetséges. Mindannyian tehetünk valamit, még ha csupán annyit is, hogy hozzájárulunk az emberek közti megértéshez. Ez a példás életű asszony, akinek halálozási évfordulójáról megemlékezünk, talán nem tudott közvetlenül tenni valamit, de bátorította azokat, akik képesek voltak dolgozni és küzdeni. Imái, valamint az igazságosság és a béke iránti vágyakozása halála után is üzen nekünk.

Tudjuk, hogy senki sem hal meg örökre, és hogy azok, akik mély hittel, reménnyel és szeretettel teljesítették feladatukat, el fogják nyerni a koronát. Ebben a szellemben imádkozzunk Száritá asszonyért és önmagunkért is... *(Ebben a pillanatban dördültek el a halálos lövések...)*

Forrás: Kirche In, 2005/3